

OBODARAJANJE 2012

2. DEL

»Hej, zakaj ne morem premakniti rok in nog, kaj se dogaja? In zakaj visim z glavo navzdol? Na pomoooooč!« je obupana klicala Stela.

Ponoči, ko je trdno spala, se je k njej priplazil pajek. Sline so se mu cedile ob pogledu na kresničko, saj že dolgo ni jedel. Urno je začel prepletati niti med svojimi nogami in kresničko ovil v lepljivo nit. Potem jo je potegnil visoko pod strop jamske dvorane, v svojo mrežo, in tam čakal, da jo pohrusta!

»Ojoj, kaplje, zbudite se, pomagajte mi!« je klicala Stela. Zdaj je že vedela, da je ujeta v pajkovi mreži. »Pajek, vidim te, nisi prijazen in vem, da me želiš pohrustati, vendar ti povem, da ti ne bo uspelo!«

Videla ga je, kako čepi v svoji temni luknji in komaj čaka, da jo pohrusta za zajtrk. Še glasneje je klicala in kaplje so se prebudile.

»Stela, kaj počneš tam visoko pod stropom? In zakaj tako glasno vpiješ?« je spraševala Kaplja.

»Pomagaj mi prosim! Pajek me je ujel. Ojoj, po meni bo, če mi ne pomagate! Ne morem se izmotati iz teh pajkovih niti,« je jokala Stela.

Kaplja se je na pajka močno razjezila. Povedala mu je nekaj krepkih!

»Komaj pride kaj svetlobe v jamo in zdaj, ko smo dobili Stelo, ki nam sveti in lepša dneve, jo želiš pojesti! Res prijazno od tebe,« se je jezila Kaplja.

»Spomni se dni, ko si bil še mlad pajek, ne tako zagrenjen, kot si danes,« je še kričala Kaplja.

Pajek se je spomnil dni, ko je skupaj s Pajkovko pletel mreže na grmovju in se sončil v jutranjih žarkih, pila sta kapljice rose s svoje mreže in bila vesela. Potem se je moral umakniti v jamo, ker so njegovo grmovje posekali. Pajkovka ni bila dovolj hitra in ni uspela ubežati, skupaj z grmom so jo odnesli na tovornjak. Nikoli več je ni videl. Skril se je v jamo, kjer ni sonca, postal je zagrenjen, jezen in žalosten. Njegovo srce je postalo mrzlo, kot kamen.

»Kapljice, zbudite se, hitro moramo pomagati Steli! Pajek jo je ujel v svojo mrežo. Pohrustal jo bo!« je hitela in klicala Kaplja.

Kapljice so imele Stelo rade, vesele so bile svetlobe, ki jo je oddajala. Stegnile so ročice in se prijele. Vedno več jih je bilo in spremenile so se v curek vode, ki je polzel po stropu dvorane proti pajčevini, v kateri je s stropa bingljala Stela. Curek vode je postajal vedno močnejši in ko je prišel do Stele, jo je odtrgal iz pajčevine. Stela je razprla svoja krilca in pristala na kupčku slame. »Auč, to pa je bil trd pristanek, vendar sem rešena, hvala vam!« si je oddahnila.

Kapljice so se razpršile po dvorani in se veselo smejale, ker jim je uspelo rešiti prijateljico. »Hvala, hvala vam, da ste mi pomagale. Tebi, Pajek, pa malo posvetim, da se spomniš na sonce. Tvoje srce je čisto okamenelo!« Zbrala je vse moči in tako močno posvetila v Pajka, da je moral zapreti oči. »Ko pride pomlad, bom Pajka spravila na travnik. Sonce bo ogrelo njegovo brezčutno srce,« je Stela povedala čisto potih.

Kaplja je po steni spolzela do Stele. Močno sta se objeli. Iskren objem nikoli ne laže. V objemu prijatelja se počutiš varno, toplo ti je pri srcu, kot bi te objelo prav sonce samo. V objemu pozabiš na vse slabe trenutke, na žalost. Zaigra ti radostna pesem, ki se pretaka po tebi prav od prstkov na nogah do zadnjega laska na glavi. V objemu slišiš utrip prijateljevega srca, prepoznaš njegovo govorico. V objemu daješ in prejemaš. Objem je najlepše darilo na svetu!

In vse to sta v objemu doživeli Stela in Kaplja. Bili sta pravi prijateljici.

»Povej mi, draga prijateljica, kaj lahko storim zate?« je Stela vprašala Kapljo. »Rešila si mi življenje.«

Kaplja je nekaj časa molčala, potem pa je tiho spregovorila: »Veš Stela, želim si postati snežinka. Že dolgo sem v jami in še dolgo bom potovala po podzemlju, da bom prišla na površje. In še celo večnost ne bom postala snežinka. Jaz pa si tako zelo želim plesati v vetru z drugimi snežinkami. Bi me odnesla tja do tiste razpoke in me spravila ven? Če bi prišla ven danes, bi se takoj spremenila v snežinko.«

»Ampak, potem bi izgubila svojo najboljšo prijateljico. Kdo bo z menoj v jami čakal pomlad?« je zahlipala Stela.

»Obljubim ti, da se spomladi srečava na cvetočem travniku,« je spregovorila Kaplja.

»Dobro. Pomagala ti bom izpolniti željo. Vendar mi obljubi, da boš pazila nase in se spomladi res vrnila na travnik.«

Kaplja se je oprijela Stele okoli vratu. Poleteli sta proti razpoki v veliki skali. Mrzel veter je bril v jamo in Stela je močno utripala s krilci, ko se je borila z močnim vetrom. Laski so ji plapolali in tipalke ji je krivilo v vse smeri. Uspelo ji je priti skozi režo na zrak. Bilo je strašno mrzlo, zunaj je bil pravi snežni metež.

Kaplja je glasno zaklicala: »Hvaaaaaala, draga Stela! Vidiva se spomladi. Najboljša prijateljica si.«

Še enkrat sta se močno močno objeli, kot da bi si v spomin zapisali utrip njunih src, ki ga nikoli ne pozabiš. Potem je Kaplja razklenila ročice. Stela je še za trenutek počakala, da je videla, kako je Kaplja postala najlepša snežinka med snežinkami, veselo je zaplesala z drugimi. Stela se je obrnila in zletela nazaj v jamo.

»Brrrr, kako mrzlo je zunaj, še dobro, da sem zdaj doma v jami,« je zamomljala in že je ni bilo več.

SE NADALJUJE ...

